

десно море, обикаляше където му скимнеше и всяка нощ се прибираше в родния дом при старата си майка.

Кир беше легнал по средата на лодката и опъваше веслата. Мускулите на голите му ръце се завързваха на възли щом опънеше лопатите. И целият той се изпъваше превърнат като че ли на колец. Орфей гледаше как тънкият му жилав врат се огъваше и му ставаше драго. С такъв юначага той ще се отърве от затвора на проклетия владетел.

Тук-таме срещаха или подминаваха платноходки и лодки на други рибари. Кир им махаше приятелски с ръка, закачаше ги, те отпущаха въдиците и мрежите и с безкрайно удивление го гледаха. Откъде беше взел този благороден младеж в мръсната си лодка? И къде го водеше? Такива благородници, добре облечени и изнежени, пътуваха само с големи и разкошни ладии, карани от много роби-гребци. Явно беше, че Кир се гордее с Орфея. Той бързаше към срещния бряг — искаше хем по-скоро да зарадва майка си с необикновения гост, хем да се докара и пред хората на тяхното рибарско селище.

Най-сетне стигнаха брега. Кир скочи, издърпа лодката, притисна я с две ръце докато да скочи и Орфей, сетне я завърза за обикновен дървен кол и махна нагоре по стръмната пътечка по брега:

— Хайде сега у дома.

Горе те нагазиха в попрегоряла поляна. Орфей погледна с благодарност светлия простор, наведе се, подпря се на ръце и се търкулна на тревата. Той залепи страната си на меката, тук-таме спържена от слънцето и поизтъпкана зеленина и с дълбока наслада пое дъх. Упои го познатият мирис на растителна преснота и на земя. Толкоз му беше мило и приятно, че му идеше да заплаче.